

[Niels Westerby.]

erkendt i alle kredse, hvad enten man sidder til højre eller venstre i salen, at de almindelige indkomstskatter efterhånden er blevet så tunge, at de virker hæmmende på arbejdskraft og initiativ i befolkningen, og at det derfor er nødvendigt at lette dem. Det var derfor liberalt centrum foreslog, at man overhovedet ikke skal betale af de første 12.000 kr., man tjener, og at der fra de 12.000 kr. helt op til 49.000 kr. skal være proportionalbeskatning med en statskatteprocent på 13, altså meget lavere end i øjeblikket.

Samtidig blev det foreslået, at man skulle sørge for, at den sociale byrdefordeling blev uændret derigennem, at børnetilskuddene blev forhøjet til 1.200 kr. om året pr. barn, og at der ligesådan blev stillet et par hundrede millioner kroner til rådighed for dårligt stillede enlige, både til folkepensionister, invalidepensionister og andre dårligt stillede enlige. Der var i dette forslag sørget for den sociale balance, og der var også sørget for, at man kunne få en lettelse af indkomstbeskatningen.

Vi var fra liberalt centrums side parat til at betale den helt nødvendige pris, nemlig den, at man afskaffer skattefradragets reglen og gennemfører en merværdiafgift; ellers vil der simpelt hen ikke være de fornødne midler til at gennemføre den indkomstskattelettelse, som alle tørster efter. Vi henviser til dette forslag og vil være parat til at samarbejde med enhver om hovedretningslinjerne deri, så snart der overhovedet, fra den ene eller den anden side i det høje ting, skimtes det mindste tegn på samarbejdsvilje og ikke al den læbetjeneste eller talelyst eller service over for befolkningen i form af taler, som vi har hørt i den senere tid.

Men også på andre områder er det et ret mistrøstigt billede, der tegner sig. Det er jo nu med sikkerhed blevet konstateret, at det ærede medlem hr. Poul Hartlings økonomiske forlig i januar sammen med regeringen ikke slog til over for inflationen. Jeg sagde det for så vidt under inflationsdebatten, men jeg synes alligevel, at hr. Poul Hartling bør lægge sig dette på sinde; når hr. Poul Hartling selv er med til senere at stille forslag om en inflationsdebat, bare nogle måneder efter sit eget økonomiske

forlig, så er det ikke andet end selvkritik; det er kritik af ens eget økonomiske forlig, for hvis ens eget økonomiske forlig havde hjulpet bare en lille bitte smule på inflationen — og det var jo det, der var meningen med det — så var det ikke nødvendigt for hr. Poul Hartling og andre at rejse en inflationsdebat et par måneder efter. Derved har man jo fra forligsstifternes egen side fået en temmelig hård dom over selve det økonomiske forlig og over, at det ikke slog til i forhold til at standse inflationen. Vi sagde det fra liberalt centrums side allerede i januar måned, vi sagde, at vel var den økonomiske stramning, som blev foretaget, et skridt i den rigtige retning, men vi sagde samtidig: det slår ikke til, og vi har altså senere fået følgeskab i denne vurdering fra venstre, fra hr. Poul Hartling, der nu vil til at bekæmpe inflationen. Det skal vi selvfølgelig også gøre, men vi burde have set lidt dybere, være gået lidt stærkere til værks allerede i januar måned.

Så har vi fået et boligforlig; ja, det mest markante i samlingen er vel dette forlig, mest fordi de 4 partier er blevet enige om et boligforlig, ikke så meget for selve indholdet. Vi har haft mange boligdebatter i denne samling, og jeg skal ikke tærskle langhalm på disse boligproblemer, men kun have lov til at minde det høje ting om, at når vi om et par år igen skal til at drøfte boligpolitik, vil det blive konstateret, at det boligforlig, som blev indgået i januar, den lovgivning, der bliver vedtaget for tiden, ikke har løst boligproblemerne. Der er mange, der nærer autoritetstro her i landet; der er mange, der vil sige: ja, når de 4 gamle partier er blevet enige om dette boligforlig, så skal det jo nok hjælpe; vi må vente og se tiden an. Jeg vil heroverfor kun sige: prøv at huske denne vurdering; prøv at lægge mærke til, at når der er gået et år eller to, vil der stadig væk være et uløst boligproblem her i landet. Vi har fået et boligforlig, men ikke fået nogen boligløsning.

På samme måde er det jo på andre områder. Hvis vi ser på et område som det, man kan kalde den indre tilpasning i det danske samfund, som er yderst vigtig, fordi vi er et lille land med en stor omsætning over for udlandet, ja, så må man vel for landbrugsstrukturens vedkommende sige, at lovgivningen er gået i stå, og lovforsla-